

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **R. K.**, bývajúceho v B., proti odporcovi **Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky**, so sídlom v B., **o zaplatenie 72,79 € (2 193,- Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 19 C 66/2006, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10.3.2009 sp.zn. 8 Co 217/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 8.3.2007, č.k. 19 C 66/2006-42 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal voči odporcovi náhrady škody v sume 2 193,- Sk so 17,6 % úrokom z omeškania od 6.4.2006 do zaplatenia, ktorá mu mala vzniknúť tým, že tento mu v rozpore s Čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky neposkytuje zdravotnú starostlivosť bezplatne, keď dňa 6.4.2006 a 20.4.2006 si kúpil v lekárni liek Wobenzyn 200 v celkovej cene 2 193,- Sk, ktorý mu bol doporučený ošetrojúcim lekárom a ktorý liek bol podľa Vestníku Ministerstva zdravotníctva SR dňom 15.2.1999 zaradený do N kategórie, čo znamená, že pri ambulantnom podávaní liečivo poisťovňa neuhrádza a revízny lekár nemôže dať súhlas na jeho úhradu, pričom za vzniknutú škodu zodpovedá podľa § 420 Občianskeho zákonníka odporca, ktorý vydal Vestník Ministerstva zdravotníctva SR. V dôvodoch svojho rozhodnutia konštatoval, že navrhovateľ v konaní nepreukázal pasívnu legitímáciu odporcu, ktorá by svedčila jeho povinnosti nahradiť navrhovateľovi sumu za zakúpenie lieku Wobenzyn dňa 6.4.2006 a 20.4.2006 a navrhovateľ ani nepoukázal na právny predpis, ktorý

by takúto povinnosť Ministerstvu zdravotníctva SR ukladal. Uviedol ďalej, že liek Wobenzyn bol zaradený do kategórie N ako liek, ktorý sa nehradí zo zdravotného poistenia, nie na základe Vestníka Ministerstva zdravotníctva SR, ako to tvrdil navrhovateľ, ale na základe zákona č. 17/1999 Z.z., ktorý zákon nevydáva Ministerstvo zdravotníctva SR, ale ho schvaľuje Národná rada SR. Z týchto dôvodov posúdil ako bezpredmetný aj návrh navrhovateľa na skúmanie ústavnosti liečebného poriadku tak, ako žiadal vo svojom návrhu na prerušenie konania a predloženie zákona o liečebnom poriadku na rozhodnutie Ústavnému súdu SR, pretože podľa jeho názoru je v rozpore s Čl. 40 Ústavy SR. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie navrhovateľa rozsudkom z 10.3.2009 sp.zn. 8 Co 217/2007 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 2 O.s.p. potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa o tom, že v prejednávanej veci na základe dostatočne vykonaného dokazovania nebola preukázaná pasívna legitímácia odporcu a tiež so záverom, že práve vzhľadom na nedostatok pasívnej legitímácie odporcu, nie je v tomto konaní dôvod na prerušenie konania za účelom podania návrhu Ústavnému súdu SR o záväzné stanovisko, či všeobecne záväzný právny predpis je v rozpore s Ústavou SR. V tomto smere námietky navrhovateľa uvedené v jeho odvolaní posúdil odvolací súd ako bezdôvodné. Zdôraznil, že odporca v zmysle zákonov č. 576/2004 Z.z. a č. 578/2004 Z.z. nepochybne nie je poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, neposkytuje ani služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, a to aj napriek skutočnosti, že ako ústredný orgán štátnej správy určuje a riadi liekovú politiku aj tým, že vydáva zoznam liekov uhrádzaných alebo čiastočne uhrádzaných. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol navrhovateľ dovolaním. Namietal, že ešte pred nariadením ústneho pojednávania vzniesol voči senátu odvolacieho súdu námietku zaujatosti, avšak tento vec nepredložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na prejednanie a rozhodnutie, napriek tomu vo veci samej rozhodol, čím došlo k vade konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p. Odvolaciemu súdu tiež vytkol, že vo veci nenariadil ústne pojednávanie, hoci o to žiadal. Žiadal preto napadnuté rozsudky súdov oboch stupňov zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Odporca sa k dovolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), pred tým, než by pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti dovolania navrhovateľa a než by sa napadnutým rozhodnutím zaoberal z hľadiska jeho vecnej správnosti, skúmal najskôr, či navrhovateľ podal dovolanie v zákonom určenej lehote.

Dovolací súd pri posudzovaní včasnosti podania dovolania navrhovateľa vychádzal predovšetkým z ustanovenia § 240 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni, rovnako vychádzal z ustanovenia § 240 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého zmeškanie uvedenej lehoty nemožno odpustiť. Lehota je však zachovaná, ak sa dovolanie podá v lehote na odvolacom alebo dovolacom súde.

Ako vyplýva zo spisu, rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 10. marca 2009 sp.zn. 8 Co 217/2007 bol obom procesným stranám doručovaný poštou. Z doručeníek, ktoré sú pripojené k pokynu na doručenie tohto rozsudku (č.l. 63) vyplýva, že navrhovateľ (osobne) prevzal doručované rozhodnutie 22. apríla 2009 a že v ten istý deň ho prevzal aj odporca.

Doručením rozsudku odvolacieho súdu navrhovateľovi a odporcovi, nadobudlo toto rozhodnutie právoplatnosť (§ 159 ods. 1 O.s.p.). V nadväznosti na vyššie uvedené ustanovenia treba vychádzať z toho, že jednomesačná lehota zákonom vymedzená na podanie dovolania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) začala v danom prípade plynúť dňa 22. apríla 2009, kedy napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť a uplynula 22. mája 2009 (piatok, ktorý nebol sviatkom).

Pokiaľ navrhovateľ, ako to vyplýva z podacej pečiatky na obálke zásielky (č.l. 67), odovzdal dovolanie pošty na prepravu až dňa 27. mája 2009, urobil tak oneskorene.

Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky oneskorene podané dovolanie navrhovateľa odmietol podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. So zreteľom na uvedené, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa existenciou namietanej procesnej vady uvedenej v § 237 písm. g/ O.s.p., ale ani otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však napriek tomu úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože mu v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 13. novembra 2009

JUDr. Ladislav Górász, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková